

Miércoles, 1/6/2011

EL PAÍS edición impresa

EL PAÍS CONTIGO
CADA MAÑANA
Recibe el periódico en su casa

SECCIONES DE LA EDICIÓN IMPRESA:

Primera Internacional España Economía Opinión Viñetas Sociedad Cultura Tendencias Gente Obituarios Deportes Pantalla Última

Estás en: [ELPAÍS.com](#) > [Edición impresa](#) > [Quadern Catalunya](#)

Lletres

"Dos dies més de sud' és una reflexió sobre el món contemporani"

FRANCESC PARCERISAS / Poeta

PAU DITO TUBAU 11/05/2006

Vota

Resultado ★★★★★ 4380 votos

0

Recomana-ho

Feia sis anys que el poeta, professor universitari i traductor Francesc Parcerisas -ha traduït, entre altres, Ezra Pound, Seamus Heaney, Cesare Pavese i Arthur Rimbaud- no donava a conèixer un nou recull de poemes propis. Ara hi torna amb *Dos dies més de sud* (Quaderns Crema), un llibre que no decebrà els seus incondicionals.

La noticia en otros webs

webs en español
en otros idiomas

Pregunta. "Als últims fruits ordena de ser plens/dos dies més de sud dóna'ls encara", fa el poema de Rilke que ha fet servir pel títol del llibre. És un poema apassionat sobre la maduresa. ¿Parla

sobretot d'això, el llibre, o és tan sols un pretext per a altres coses?

Resposta. De fet, tot el llibre s'adequa prou bé al poema de Rilke, ja que el poema és una petició que reclama la possibilitat que la saó de les coses arribi a la seva última perfecció, però també reconeix que l'estiu ha estat ple, i que, a partir d'ara, ja no assolirem aquelles coses que ens són inassolibles. El poema em va permetre d'endreçar una mica el llibre. Ara els cinquanta poemes són aplegats en quatre parts; la segona, que conté cinc "oratoris", és possiblement la més densa, la que s'acaba amb aquest petit, i fonamental, parèntesi, que són els dos dies d'escreix que han de servir per perfer allò en què creiem, allò que ens ha fet i que, per tant, constitueix la nostra tradició intel·lectual i l'explicació de la nostra manera de ser. En qualsevol cas el llibre, en el seu conjunt, és una reflexió sobre el món contemporani, sobre els canvis i desgavells de la cultura que hem heretat.

P. Les presències eròtiques, de vegades en imatges o en records, hi són més presents que en altres llibres seus, o potser hi apareixen amb més violència...

R. Les imatges amoroses i eròtiques sempre han estat molt presents als meus llibres, sovint hi han estat absolutament dominants. Aquí, efectivament, perduren, però d'una manera una mica diferent. L'amor són les hores de felicitat salvada, fins i tot en la seva manifestació més dolorosa o violenta, però l'amor no serà cap garantia de perdurabilitat, només un oasi. La comprensió d'això em sembla essencial per no caure en una poesia de senectut adolescent. La importància rau en saber que la caducitat ens fa apreciar més els moments de felicitat.

P. Als inicis de la seva trajectòria com a poeta feia servir estilemes de les avantguardes i parlava més directament de qüestions socials i polítiques. Després va tendir a mostrar la intimitat de l'experiència. ¿Com veu aquesta evolució?

R. Crec que a partir dels llibres *Dues suites* i, sobretot, de *L'edat d'or*, m'ha atret més pensar des de l'experiència concreta que, a més, sé que, de vegades, ha coincidit amb l'experiència generacional. Les qüestions socials i polítiques hi són, però sempre són tractades des de la basarda, l'atracció o la perplexitat que provoquen. El subjecte que dins el poema s'adreça al lector és, molt sovint, una veu en diàleg, i que, per tant, pot reaccionar de maneres diferents davant la realitat. Aquestes referències hi són com una denúncia que arriba de retruc. Encara que el llibre té referents abundosos de la tradició, jo diria que és un llibre immers en l'actualitat.

P. Des de *L'edat d'or* fins a aquest *Dos dies més de sud*, ¿com creu que ha evolucionat la seva poesia?

R. Jo diria que hi ha hagut un creixement. *L'edat d'or* és de 1983 i va ser un llibre molt influent, n'estic content i encara m'agrada molt, però no em sento capaç d'escriure com aleshores. Si ho fes, m'obligaria a mentir, i la poesia és una recerca de la veritat. A

Descubre nuestro visor de la edición impresa.
Permite visualizarla y descargarla

ver demo

SUSCRÍBASE

Última Hora

Altadis ha anunciado el **cierre de su planta de tabaco negro de Palazuelo (Extremadura)** en la que trabajan 23 personas, debido a la "fuerte presión fiscal" y a la reducción del consumo de estos cigarrillos, que en 20 años ha pasado de una cuota del 41 % al 9 % actual.

EL PAÍS

Hace 1 minuto

El Juzgado de Instrucción número 3 de Madrid **ha citado a declarar como imputados a 16 controladores** en la instrucción del proceso penal por el cierre del espacio aéreo español el pasado diciembre, como pedía la Agrupación de Demandantes Afectados por el Cierre del espacio aéreo.

EL PAÍS

Hace 18 minutos

Los próximos 12 y 13 de junio **los italianos dirán sí o no a la energía nuclear**. El Tribunal de

Webcam de Pocoyó

Precio 34 €

Lo más visto

...valorado ...enviado

1. "No he podido darles ni una colleja"
2. Alemania descarta que los pepinos españoles analizados sean los causantes del brote de "E.coli"
3. El rey don Juan Carlos, indignado con la prensa
4. Ortega Cano cumple 72 horas en coma
5. La OMS reclasifica la emisión de los móviles como "posible carcinogénico"
6. La bacteria de las hamburguesas
7. Alcalde en contra de su voluntad
8. Canciones contra las balas
9. Retrato de una Academia anclada en la Historia
10. Huguette Clark, la heredera alejada del mundo 80 años

Listado completo

Natura morta amb nens (2000) ja hi vaig introduir un poema autobiogràfic que conté algunes de les meves raons per escriure; jo mateix me'n vaig adonar molt més tard i ho he pogut comprovar en alguna lectura pública: el poder de la literatura per crear i recrear és il·limitat. A *Dos dies més de sud* hi ha tota la part tercera, "Platja de Portobello", que és una creació de la felicitat "somiada", sense pràcticament cap fonament real, i, per a mi, té una força emotiva cabdal.

P. ¿A quines contradiccions i riqueses es referia quan va dir a *Qui sóc i per què escric* (1994) que era "un producte de la burgesia mitjana dels anys quaranta a Catalunya"?

R. Suposo que em referia al fet d'haver tingut la sort de poder adquirir una formació, tenir llibres, fer viatges, al fet de tenir accés a la cultura, la qual cosa, en els anys quaranta i cinquanta, era, fins i tot dins de la burgesia, un privilegi. La meua era una família de comerciants benestants, i fins i tot llegits i amb aficions artístiques, però els meus germans i jo vam ser la primera generació que vam anar a la universitat. Crec que no es pot oblidar el context històric brutal de què venim.

P. ¿Què aporta o pot aportar, avui, la poesia?

R. La poesia aporta coneixement. L'aporta a l'autor i al seu públic. Un coneixement que deriva d'una construcció feta exclusivament de les paraules que ens són comunes. És com un mirall: cada cop que ens hi mirem, autors i lectors, hi veiem coses noves, diferents, i totes són una "imatge" d'allò que sabem que som.

P. ¿Com veu la situació de la poesia, la literatura catalana i la seva projecció a l'estranger?

R. La literatura catalana passa per un bon moment, i la poesia excel·lent. La projecció exterior és petita, però ha millorat molt en els últims anys. Ser un país sense estat no ens ajuda, tot se'ns complica. I, a més, hem de fer-nos un forat arreu del món literari al costat dels grecs, els italians, els danesos, els eslovens, els turcs, els armenis... Hi ha desenes, o potser centenars, de cultures com la nostra que tampoc no tenen gaire reconeixement. Seria absurd que els hongaresos ploressin perquè els catalans no en coneixem prou bé la literatura.

P. ¿Després del seu pas per la Institució de les Lletres Catalanes, té més temps per dedicar-lo a la pròpia obra?

R. Mai no he deixat de tenir projectes personals i estic molt satisfet dels anys que vaig ser a la Institució de les Lletres Catalanes, hi vaig aprendre molt i vaig treballar a gust en molts projectes. D'altres van quedar encallats o mai no es van poder fer, però això també forma part del funcionament de les institucions públiques. Projectes literaris no me'n falten, però, com sempre, hauré de trobar temps. Una de les primeres coses que m'agradaria enllestir és un recull d'articles literaris que recollirà, en part, escrits esparsos a diverses publicacions. M'agradaria que portés el títol de *Contra la inspiració*, perquè aquest ha estat un dels meus cavalls de batalla d'ençà de fa un grapat d'anys.

Vota	Resultado ★★★★★ 4380 votos
Imprimir Estadística Enviar	Compartir: ¿Qué es esto? Puedes utilizar el teclado:
Corregir Derechos	+ - Texto

OTRAS EDICIONES

Publicado en **Edición Impresa** en la sección de
Versión texto accesible
 Edición de Bolsillo, edición para **PDA/PSP ó Móvil**

Última hora

Lo último	Vídeos Fotos Gráficos
13:49 La UE baraja dar incentivos a la banca para evitar un impago de Grecia 13:41 Muere apaleada por la policía iraní la hija de un destacado opositor 13:35 El Gobierno de CiU suprime el impuesto de sucesiones con la ayuda del PP 13:25 El PP reitera su ofrecimiento de un 'pacto de Estado' para frenar a Bildu 13:25 El Supremo estudia de nuevo en junio anular la condena a Miguel Hernández	

Ver más noticias

Miami 92 - Dallas 84 - 13:17

B. Bilbao B. 68 - Real Madrid 51 - 13:10

Cuando Almudena Grandes cedió a los cantos de la Odisea - 09:44

Otros vídeos

Ayuda | Contacto | Venta Uno @ Uno | Publicidad | Aviso legal | El País en tu web | Mapaweb | Índice | Traductor |

Secciones

© EDICIONES EL PAÍS, S.L. - Miguel Yuste 40 - 28037 Madrid (España)

Asociados